

PAVOUÄŒEEK - 1.

PÄjtek, 09 Ä•erven 2023

Jakub stÄj l pÄ™ed vstupem plzeÄˆskÄ© zÄjkladnÄ- Äjkoly ä€žrÄ-Ä¼ovkyâ€œ a nemohl se rozhodnout, co bude dÄ›lat. OstatnÄ s radostnÄ½m povykem vyrÄjÄ¼ely blbnout do parku, jezdit na kolech, hrÄjt fotbal nebo domÄ. Ta poslednÄ- varianta ale Jakuba odpuzovala ze vÄjeho nejvÄ-c. DomÄ-â€ine, to ne ä€“ Ä•Ä-m pozdÄ›ji tam pÄ›jde, tÄ-m lÄ©pe. PodÄ-val se na svoje no digitÄjlnÄ- hodinky, kterÄ© mu dal jako Äºplatek tÄjta. Ukazovaly Ä•as 14:03. Stisknul tlaÄ•Ä-tko Date, hodinky zapÄ-paly a ukÄjzaly datum 10.06.1999. UÄ¼ jen dvacet dnÄ- a bude konec Äjkolyâ€!

Byl krÄj snÄ½ Ä•ervnovÄ½ den, vzduch vonÄ›l lÄ©tem a vÄjichni mysleli jen na pÄ™ichÄjzejÄ-cÄ- prÄjzdniny. VÄjichni se na nÄ› tÄ› Äjili. VÄjichni kromÄ› Jakuba.

NÄ›co ho zaÄjimralo ve vÄ›Ä•nÄ›
rozcuchanÄ½ch, blonÄ•atÄ½ch vlasech.

â€žPAVOUÄŒEEK!â€œ zaÄ™val mu do
obliÄ•eje spoluÄ¼Äj, kterÄ½ pÄ™ed nÄ›j skoÄil a prsty u otevä™enÄ© pusy naznaÄil
cvakÄjnÄ- chelicer, jako kdyby byl monstrem z filmu PredÄjtor. Jakub leknutÄ-m
ztuhl.

â€žGet to da choppa!â€œ zakÄ™iÄ•el
dalÄjÄ- kluk z 8. A a oba se smÄ-chem utÄ-kali pryÄ•. Jakub se pokusil usmÄjt, ale
vznikl z toho jen pokÄ™ivenÄ½ Äjkleb. Nemohl se pohnout. VÄ›dÄ›l, Ä¼e to byla jen
sranda ä€“ kvÄli tÄ© hysterickÄ© scÄ©nÄ›, kterou udÄ›lal pÄ™ed tÄ½dnem na hodinÄ›
tÄ›lovciku. Ale nemohl si pomoci, pÄ™edstava pavouka prodÄ-rajÄ-cÄ-ho se jeho vlasy
pomocÄ- dlouhÄ½ch chlupatÄ½ch noÄ¼iÄ•ek, cvakÄjÄ-cÄ- jedovatÄj kusadlaâ€! Jakub chvilku
odolÄjval nutkÄjnÄ- smÄ©st si toho imaginÄjrnÄ-ho pavouka z hlavy, ale nakonec to
nevydrÄ¼el a nervÄ¼nÄ› si protÄ™epal vlasy. Co kdyby ho tam spoluÄ¼Äj jen
nepoÄjimral, ale tÄ™eba mu tam pavouka opravdu dal?

Fajn, byl to jen vtip. Ale
nepÄ™Ä-jemnÄ½ pocit zÄ›stal. Jakub se znovu zamyslel, kam pÄ›jde. DomÄ- to nebude.
To, jak se tu kolem nÄ›j vÄjichni radovali z krÄj snÄ©ho letnÄ-ho dne, ho uvÄjdl do
deprese a nechuÄ¼ jÄ-t domÄ- se jeÄjtÄ› zvÄ›tÄjila. AtmosfÄ©ra tam byla nesnesitelnÄj.
Jeho rodiÄ•e uÄ¼ se nehÄjdali, jen mlÄ•eli. Ale to bylo moÄ¼nÄj jeÄjtÄ› horÄjÄ-. Byli
potichu tak, Ä¼e mÄ›l pocit, Ä¼e se v jejich pÄ™Ä-tomnosti udusÄ-.

NechtÄ›l, aby se tÄjta s mÄjimou
rozvedli, ale zÄjroveÄˆ se na to tÄ› Äjil. SkonÄ•Ä- tÄ-m to dusno. TÄjta se odstÄ›huje a
tÄ™eba to bude lepÄjÄ-. PÄ™mi tÄ© pÄ™edstavÄ›, Ä¼e bude bez tÄjty, mu skoro vyhrkly slzy.
Jako nÄ›jakÄ©mu uplakÄjnkovi. Posunul si brÄ½le na nose a zaÄ•al se loudat smÄ›rem
pryÄ• od Äjkoly. NevÄ›dÄ›l pÄ™esnÄ›j, kam jde, prostÄ› Äjel. DÄjval nohu pÄ™ed nohu a
sunul se dopÄ™edu, jako stroj.

Po chvÄ-li si uvÄ›domil, Ä¼e jde
smÄ›rem zahrÄj dkÄjÄ™skÄ© kolonii. Byl tam klid. A byla tam starÄj laviÄ•ka, kde si
mohl sednout, vyndat knÄ-Ä¼ku a Ä•Ä-st si. V batohu mÄ›l jeÄjtÄ› pÄ›lku svaÄ•iny, kterou
nesnÄ›dl dopoledne. Mohl by tam klidnÄ› sedÄ›t aÄ¼ do veÄ•era a pak se jen nenÄjpadnÄ›
pÄ™iplÄ-Ä¼it domÄ- a potichu se protÄjhnout do svÄ©ho pokoje.

V tom zamyÄjlenÄ- si nevÄjiml, Ä¼e
u napÄ›l zarostlÄ© cesty k zahrÄj dkÄjÄ™skÄ© kolonii postÄjvajÄ- tÄ™i kluci. KouÄ™ili a

nĀĀ•emu se smĀĀjli. Poznal je, byli to tĀ™mi nejhorĀĀĀ- parchanti na celĀ© rĀĀĀovce. Jeden z nich Ā€“ na svĀĵ vĀĵk obrovskĀĀ hromotluk pĀ™ezdĀ-vanĀĀ nĀĀjak jako Kombajn Ā€“ uĀĀ moĀĀnĀĀj dokonce ani do jeho Āĵkoly nechodil? NepĀ™estupoval nĀĀhodou kvĀĵli nĀĀjakĀ©mu prĀĀĵivihu jinam?

To, ĀĀe si toho malĀ©ho gangu nevĀĵiml vĀ•as, byla chyba. JeĀĵtĀ vĀĵtĀĀ- chybou ale bylo, ĀĀe prudce zatoĀ•il a zaĀ•al je obchĀĵzet obloukem. Chyba, ty demente!, nadĀĵval si v duchu. Kdyby dĀĵlal jakoby nic a prostĀĵ kolem nich proĀĵjel, moĀĀnĀĀj by ho nechali. Takhle zavĀĵtĀ™ili koĀ™ist.

Ā€ŹA hele, neni to ten proslulej KubĀ-k?Ā€œ Ā™ekl hubeĀ•our v Ā•ernĀ© koĀĀenĀ© bundĀĵ, kterĀ©mu vĀĵichni Ā™Ā-kali BudĀ-k Ā€“ kvĀĵli tomu, jak ĀĀĀ-lenĀĵ mu pĀ™eskakoval pubertĀĵlnĀ- hlas. Odlepil se od plotu, o kterĀĀ se pĀ™edtĀ-m leĀĀĀ©rnĀĵ opĀ-ral, a popoĀĵel tak, aby stĀĵl Jakobovi v cestĀĵ.

Ā€ŹKubĀ-k blbĀ-k,Ā€œ pĀ™idal se ten mohutnĀĀĀ kluk, Kombajn, a stoupl si vedle BudĀ-ka.

Ā€ŹJeĀĀĀĀĀĀ, drĀĀĀ hubu, Zetor,Ā€œ Ā™ekl mu BudĀ-k a obrĀĵtil oĀ•i v sloup. Aha, takĀĀe ne Kombajn, ale Zetor, pomyslel si Jakob. V duchu by se tomu i zasmĀĵl, ale ne teĀ•, kdyĀĀ na nĀĀĵ tiĀĀje civĀĵl i ten tĀ™etĀ- kluk. Ten opravdovĀĀĀ postrach. StĀĵl tam, opĀ™enĀĀĀ o zrezivĀĀĀĀĀ plot zarostlĀ© zahrĀĵdky a pomalu vypouĀĵtĀĵl cigaretovĀĀĀ kouĀ™. UpĀ-ral na Jakuba zĀĀĀ™ivĀĵ modrĀ© oĀ•i a o nĀĀĀ•em pĀ™emĀĀĀĀlel. Jakobovi z toho pohledu pĀ™ejel mrĀĵz po zĀĵdech. Zetor a BudĀ-k Ā•ekali, co Ā™ekne modrookĀĀĀ ĀĀĀf jejich gangu.

Ā€ŹHmmmĀ€!BudĀ-k, tohle je ten Kuba, o kterym jsi vyprĀĵvĀĵl? Ten co mĀĵl hysterĀĵk na hodinĀĵ tĀĀĀĀku?Ā€œ Ā™ekl a pousmĀ-val se u toho. UsmĀ-val se tak, ĀĀe se Jakobovi zaĀ•aly potit dlanĀĵ. Tenhle kluk byl divnĀĀĀ. Jakob vĀĵdĀĵl, ĀĀe chodĀ- do devĀ-tky a ĀĀe se jmenuje Honza. VĀĵdĀĵl to, protoĀĀe si o nĀĀm vĀĵechny holky tiĀĀje Āĵpitaly a Ā™eĀĵily, s kĀĀm teĀ• asi chodĀ- a jak je hroznĀĵ krĀĵsnej. VĀĵdĀĵl to i kvĀĵli tomu, ĀĀe o nĀĀm slyĀĵel, ĀĀe prĀĀĀ zabĀĵel koĀ•ky po celĀ© Plzni. JednĀ© prĀĀĀ dokonce vytahal z rozĀ™Ā-znutĀ©ho bĀ™icha stĀ™eva a povĀĵil je na plot uĀ•itelce dĀĵjepisu. Za to, ĀĀe mu dala dvojku. AspoĀ^ to tak Ā™Ā-kali spoluĀĀĀĀci. Jakobovi ta historka pĀ™iĀĀla pĀ™itaĀĀenĀĀj za vlasyĀ€li kdyĀĀ teĀ•, kdyĀĀ na nĀĀĵ ten kluk tak divnĀĵ koukal, si najednou nebyl Ā•plnĀĵ jistĀĀĀ.

Ā€ŹJo, to je on. KvĀĵli blbĀĀĀmu kĀ™iĀĀĀĀĀkovi na xichtĀĵ jeĀ•el jak paviĀĵn. Podle mĀĵ se z toho i posral, protoĀĀe se pak na pĀĵ hodiny zavĀ™el na hajzlĀ-ku,Ā€œ Ā™ekl BudĀ-k a zasmĀĵl se. PĀ™i poslednĀ-vĀĵtĀĵ mu hlas poskoĀ•il o pĀĵ oktĀĵvy nahoru.

Honza si Jakuba dĀĵl beze slova prohlĀ-ĀĀel studenĀĀĀma, rybĀ-ma oĀ•ima. Znovu potĀĵhl z cigarety a kouĀ™ pak frajersky vypustil nosem. Jakob pĀ™eĀĀĀĀpl a nervĀĀznĀĵ si na nose posunul brĀĀĀle. ĀĀĀf pubertĀĵlnĀ-ho gangu pĀ™istoupil Ā•plnĀĵ k nĀĀmu, chytil ho obĀĵma rukama za ramena a prudce ho otoĀ•il tam a zpĀĵt. Mezi prsty mĀĵl pĀ™itimom poĀ™ĀĀd zapĀĵlenou cigaretu, ze kterĀ© odpadl kus popela. Jakob nechĀĵpal, proĀ• s nĀĀm tak lomcuje, ale mĀĵl strach se tomu brĀĵnit. TĀ™eba se to jeĀĵtĀĵ nĀĀjak obrĀĵtĀ- ve vtĀĵ?

Ā€ŹHmmm, vypadĀĀ Ā•istĀĵ zezadu i zepĀ™edu,Ā€œ Ā™ekl Honza, potĀĵhl z cigarety a pak vydechnul dĀĀĀm Jakobovi pĀ™Ā-mo do oblĀ•eje. Ā€ŹTak co, Kubo, z toho pavouĀ•ka ses pochcal a nebo posral? Nebo oboje?Ā€œ

Zetor i BudĀ-k se zasmĀĵli. Honza si stoupl vedle Jakuba a dal mu kamarĀĵdsky ruku kolem ramen.

Ā€ŹTo je fuk, Kubo. Dostal jsem nĀĀpad, jak to udĀĵlat, aby ses pĀ™Ā-ĀĵtĀĵ neposral ani nepochcal. ChceĀĀ ten nĀĀpad slyĀĵet?Ā€œ

Ā€ŹJĀĀĀhele, jĀĀ uĀĀ musĀ-m jĀ-t. ZĀ-tra je jeĀĵtĀĵ ten zĀĵvĀĵreĀ•nĀĀĀ test zĀĀĀ€œ

děj.

„Vy máš jak máš,“ řekl ze sebe

Jakub. Krk ho bolel a pátl pokusu promluvit chraplavě, jako kdyby měl angínu.

Navíc si teprve teprve uvědomil, že vlastně i brečel. Sice ti je, ale brečel. Za

čím máš se mi bude trnct a už zase bulim, kurvafix!, nadával si v duchu,

protože věděl, jak pateticky vypadá a že tím tomu jálelnému klukovi děvají pátl esně

to, co chtěl. Ale nemohl si pomoci. Běl se. Hodně se běl.

Budík mu dal znova pohledek,

tenkrát silněji: „Hele tady primá Johnny Ákal, že máš podkovat.“

Jakub se zoufale podával na Zetora,

ale ten vypadal jen zmataně. Ne, ten mu nepomůže. Zatlul pátl, ale nakonec s

obovským pocitem poněkud eně vykoktal skrz bolavé hrdlo: „Děkuju,

pane primá!“

Honza mu s úsměvem ukázal na

prstech gesto OK a postrčil ho směrem děj, na cestu mezi zarostlými zahrádky.

„Tak, jdeme do ordinace,“ řekl

a spolu s Budíkem ho donutili pokračovat v chůzi dál ch asi pět set metrů. K

Jakubovi směle nikoho nepotkali, protože zahrádky byly opuštěné, pomalu

zarostly a čekaly na zbourání, rozorání a vstavbu nějaké nové silnice. Když

už si začal Ákat, že se pátl eci jen zkusí vytrhnout, utká a volat o pomoc,

Honza se náhle zastavil.

„Tak jsme tady. Sanatorium

primá Johnnyho. Jen a jen pro tebe, kamaráde,“ řekl a ukázal na děru v

rezavém plotě, která vedla na zarostlou zahradu. Uprostřed zahrady stěl

opuštěný domek s loupající se omítkou.

Jakub začal znovu brečet.

pokračování - v pondělí -

NIKOLA BORNOVÁ